

community

The New Apostolic Church around the world

02/2020/LV

Jēzus Kristus upuris

Levadraksts:
Būt laimīgam, sekojot
Jēzum

Dievkalpojums:
Kristus dara brīvu!

Baznīcas mācība:
Jēzus Kristus upura nozīme

New Apostolic Church
International

■ Ievads

3 Būt laimīgam, sekojot Jēzum

■ Dievkalpojums

4 Kristus dara brīvu!

■ Bērnu stūrītis

10 Vasarsvētku brīnums

12 Apmeklējot Sofiju Numeā
(Jaunkaledonija)

■ Doktrīna

14 Jēzus Kristus upura nozīme

■ Pasaules ziņas

18 Izmaiņas apustuļu lokā

Būt laimīgam, sekojot Jēzum

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

Mīļie ticības brāļi un māsas,

tā ir mūsu lielākā vēlme būt kopībā savstarpēji un arī ar Dievu. Jēzus Kristus ir radījis tam nosacījumus. Viņa dzīve un nāve, Viņa augšāmcelšanās un debesbraukšana, un Viņa atkal atnākšana bija un paliek mūsu redzeslokā. Ja mēs paliksim uzticami Viņam, mēs tiksim droši ievesti Viņa valstībā.

Bet arī mūsu zemes dzīvē mēs vēlamies būt laimīgi. Sekojot Jēzum, mums tas kļūst iespējams:

- pazemīgs cilvēks, kurš ir nolēmis darīt labu, kurš mīl savu tuvāko un palīdz tam, vienmēr atradis savu vietu sabiedrībā;
- Dievs svētī ticīgo un dod viņam mieru – viņš var palikt nosvērts neatkarīgi no tā, kas notiek;
- Jēzus Kristus atbrīvo mūs no bailēm par sasaistīšanu. Tā tiem, kuri ir nolēmuši pildīt Viņa gribu, Jēzus pašķir iespēju un priekšnosacījumus būt laimīgiem laulības dzīvē un kā vecākiem - rūpēs par bērniem.

Kristus dara brīvus tos, kuri Viņa vārdu pārvērš darbos. Viņš dod tiem iespēju kļūt par to, kas atbilst viņu nodomam.

Viņa dēļ mēs varam pārvarēt ļauno, līdzināties Viņa tēlam un kļūt cienīgiem, lai ieietu Viņa valstībā. Un jau šodien mēs varam dzīvot laimīgi un būt par svētību cits citam.

Jūsu

Žans Luka Šneiders

2020. gada 5. janvārī pirmapustulis Žans Luka Šneiders Noičatelā (Šveice) svinēja dievkalpojumu, kurš tika translēts uz Rietumāfrikas zemēm, kā arī uz Beļģiju, Franciju un Rietumšveici.

Attēls: Šveices Jaunapustuliskā baznīca

Kristus dara brīvu!

Galatiešiem 5, 1

Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis! Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā!

Mani mīļie brāļi un māsas Kristū! Es šodien vēlos uzsvērt īpašu aspektu, īpašu Dieva pazīmi: Dievs ir absolūti brīvs. Brīvība šodienas pasaulē ir ļoti mīļa tēma, kas dibināta uz labiem, stingriem pamatiem. Kā pilnīgas brīvības piemērs ir pats Dievs, jo Viņš ir absolūti brīvs. Kāpēc? Tāpēc ka Dievs ir pilnīgs, Viņam nevajag neko un nevienu. Viņš ir vienīgais. Dievs ir pilnīgs, Viņam absolūti neko nevajag. Citiem vārdiem, Viņš nerīkojas pienākuma dēļ vai lai apmierinātu kādu vajadzību; Viņš ir pilnīgs, un Viņam neko nevajag.

Neviens nevar Viņu uz kaut ko piespiest. Dievs ir visvarens un suverēns. Viņš nerīkojas piespiedu kārtā. Viņš dara tieši to, ko vēlas, un nekas Viņam nav neiespējams - tā ir pilnīga brīvība. Ja par kādu tā teiktu, tad daudzi domātu: „Ja kāds

dara to, ko vēlas, viņš ir pilnīgi neparedzams.” Bet tas neattiecas uz Dievu: Dievs ir nemainīgs, Dievs ir uzticams, uz Viņu var pašauties, Viņš pats sev ir uzticams. Līdz ar to Viņš dara visu, ko saka; Viņš tur savu vārdu. Viņš ir nolīcis noteiktu skaitu baušļu, Viņš pasludina visiem savu gribu, un Viņš ir absolūti uzticams. Jā, Viņš dara, ko grib, taču uz Viņu vienmēr var pašauties. Viņš nav kaprīzs, Viņa rīcība nav neparedzama vai patvaļīga, Viņš ir pašlaušanās cienīgs.

Dievs nemil piespiedu kārtā, Dievs mīl tāpēc, ka Viņš pats ir mīlestība, mīlot bez nosacījumiem. Viņš nesaka: „Ja tu darīsi tā un ne citādi, tikai tad Es tevi mīlēšu.” Nē, Viņš mīl bez nosacījumiem, negaidot kaut ko pretī. Vienalga, vai cilvēks atbild uz Viņa mīlestību vai neatbild, vai cilvēks kaut ko dara vai nedara, Dievs mīl viņu vienādā mērā. Viņa mīlestība ir beznosacījuma, pilnīga, neierobežota mīlestība. Dieva mīlestība ir Viņa neierobežotās brīvības izpausmes veids. Dievs mīl bez nosacījumiem, neierobežoti, negaidot ko pretī. Dievs ir radījis cilvēku ar viņa brīvo gribu, un cilvēks šo brīvību izlietoja sliktā nozīmē. Viņš attālinājās no Dieva, paradīzē kļuva nepaklausīgs un līdz ar to nonāca grēka pakļautībā, kļūstot par ļaunā vergu. Bet, tā kā Dievs ir mīlestība, Viņš nolēma glābt cilvēku no šīs verdzības. Savā mīlestībā Viņš sūtīja savu Dēlu Jēzu Kristu, un mums par to vairs nav jāšaubās, ka Jēzus Kristus ir upurējis savu dzīvību, lai pestītu visus cilvēkus bez izņēmuma un ierobežojumiem. Viņš savu dzīvību atdeva no brīvas gribas, lai katrs, kurš to vēlas, varētu atbrīvoties no ļaunā ietekmes. Fakts ir tāds, ka visi, kas ir izšķīrušies par sekošanu Jēzum, var nokristīties. Caur ūdens kristību Kristus atbrīvo mūs no mantotā grēka un dāvā mums pieeju kopībai ar Dievu. Dieva mērķis ir ne tikai atbrīvot cilvēku no kalpības ļaunajam un ļaunā ietekmes, bet arī ievest mūs savā valstībā, kur atkal valdīs Dieva pilnīgā un mūžīgā brīvība - tā brīvība, kas ir daļa no paša Radītāja. Cilvēkam būs kopība ar Dievu, un viņš atkal kļūs brīvs mūžīgi un negrozāmi. Laikā starp kristībām, kur mēs tiekam atpestīti no mantotā grēka, un dienu, kurā Kungs atkal nāks, lai vestu mūs pilnīgā un mūžīgā brīvībā, notiks kas tāds, ko es saucu par atbrīvošanas procesu: Kristus vēlas darīt mūs brīvus, lai mēs tik tiešām kļūtu brīvi, kā tas bija ar Cilvēku Jēzu Kristu Viņa zemes dzīves laikā. Tā ir tā devīze, kuru, saskaņojot ar aprīņa apustuļiem, esmu piedāvājis šim gadam: Kristus dara brīvu.

Viņš grib darīt mūs brīvus mūžigai kopībai ar Viņu. Tāpēc šajā gadā mēs īpaši akcentējam šo devīzi: „Kristus

dara brīvu.” Mūsu zemes dzīves laikā Viņš vēlas mūs darīt tik brīvus, cik brīvs bija pats Jēzus Kristus kā Cilvēks. Jēzus Kristus tāds bija, jo Viņš teica: „Nāk Sātans, mans pretinieks, bet viņam nav varas pār mani, viņam nav tiesību uz mani.” Kāpēc? Tāpēc, ka Jēzus Kristus neiesāka nevienu grēka darbu. Tamdēļ ļaunajam – sātānam - nebija nekādu tiesību uz Jēzu, jo Jēzus nebija grēkojis.

Jēzus Kristus kā Cilvēks bija brīvs no visiem grēkiem. Tas, protams, neattiecas uz mūsu situāciju. Vienalga, ko mēs arī darītu, mums neizdodas būt brīviem no grēka, taču to nevajag uztvert pesimistiski, jo Kristus grib darīt mūs brīvus. Viņš dāvā mums savu žēlastību un piedošanu, un Viņš saka: „Ja tu nāksi pie manis un ticēsi man, ja tu nožēlosi savus grēkus un lūgsi piedošanu, Es varēšu tevi atbrīvot no grēkiem, Es varēšu mazināt tavus grēkus, lai sātānam vairs nebūtu tiesības uz tevi. Mana žēlastība ir pilnības žēlastība. Un, ja Es tev vienreiz piedodu grēkus, tad sātānam vairs nav tiesību uz tevi un tu atkal būsi pilnīgi brīvs cilvēks, brīvs no visiem grēkiem.”

Kristus bija brīvs no jebkura grēka, Viņš bija brīvs Cilvēks, Viņam pār sevi bija absolūta vara. Protams, Viņš bija Cilvēks kā mēs visi. Viņš bija Cilvēks kā mēs, bet Viņš palika Kungs pār sevi. Viņam arī bija miesīgas un garīgas nepieciešamības kā mums visiem. Un tomēr Viņš palika Kungs pār sevi. Viņš izšķīrās: „Es esmu sava Tēva mīļotais Dēls. Man ir svarīgi būt kopībā ar manu Tēvu. Man ir svarīgi būt paklausīgam manam Tēvam. Man ir svarīgi - un tas ir mans mērķis - atgriezties pie mana Tēva. Vispirms Es esmu sava Tēva Dēls.” Nāca sātans un kārdināja Viņu, piedāvājot bagātību, varu un cieņu; tā viņš gribēja apmierināt Jēzus kā cilvēka miesīgās vajadzības. Taču Jēzus vienmēr uzmanījās, lai varētu skaidri pateikt: „Stop! Jā, protams, man ir vajadzības, dažādas vajadzības, taču es esmu nācis, lai izpildītu uzdevumu. Man ir vajadzīgs šis un tas, bet pāri visam stāv mana griba palikt kopībā ar Tēvu. Vispirms Es esmu mana Tēva Dēls, un Es vēlos atgriezties atpakaļ pie Viņa.” Tāpēc Viņš nekļuva par sevi kā cilvēka vergu. Viņš palika Kungs pār sevi un pār savām miesas vajadzībām; ne reizi Viņš nepakļāvās savām ikdienas dzīves vajadzībām.

Kristus grib darīt mūs brīvus. Protams, mums katram ir savas nepieciešamības dzīvē. Mums ir jāēd un jādzēr, mums vajadzīgs apģērbs, mēs gribam mūsu vēlmes īstenot dzīvē. Tās ir pavisam pamatotas nepieciešamības. Mums ir vajadzīgi panākumi, mēs vēlamies savai dzīvei atrast

*Dievs ir neatkarīgs, taču
Viņš nerīkojas patvaļīgi.
Viņam var uzticēties, jo
Viņš ir uzticams.*

piepildījumu, atrast savu vietu sabiedrībā un īstenot veselu rindu dažādu lietu; tas ir absolūti likumīgi. Taču Kristus mums vēlas palīdzēt, lai mēs nekļūtu par materiālo lietu vergiem, pakļaujoties visām mūsu iegribām. Kristus māca, lai mēs savā dzīvē pareizi saredzētu prioritātes. Kristus sniedz mums padomu, atrodas mums blakus un stiprina mūs. Viņš palīdz mums, lai mēs apzinātos: „Jā, protams, man vajag šo un to! Bet uzmanies! Šīs vajadzības nedrīkst likt uz spēles mūsu Dievbērnību. Šīs visas lietas nedrīkst ietekmēt manas attiecības ar Dievu.”

Mīļie brāļi, mīļas māsas, tas varbūt izklausās mazliet sarežģīti, bet īstenībā tā tas nav. Apdomā! Kas tu esi? Mums ir izvēle - mēs esam Dieva bērni, mēs esam sevi atdevuši Kristus, mēs esam solījuši sekot Viņam, mēs vēlamies palikt kopībā ar Dievu un ieiet Viņa valstībā. Tas attiecas arī uz mani. Mans cilvēciskums, manas vajadzības, ciešanas un vēlmes nedrīkst novest pie tā, ka es pats sevi noliedzu. Es esmu tas, kas solīja uzticību Dievam, esmu tas, kurš vēlas būt kopībā ar Dievu. Un manas vajadzības, vēlmes un kaislības – viss manu ikdienu veidojošais nedrīkst mani saistīt vai pamudināt pašam sevi noliegt. Kristus grib darīt mūs brīvus, lai mēs varētu būt kungi pār sevi pašu. Jēzus Kristus bija brīvs Cilvēks, Viņam bija absolūta vara pār sevi. Viņš viens izšķīrās, sakot: „Es esmu nācis no Tēva, un Es atgriezīšos pie sava Tēva. Jūs varat darīt, ko jūs gribat. Es eju atpakaļ pie Tēva, un neviens nevar mani traucēt.”

Viņš pazina bēdas, ciešanas, uzbrukumus, nodevību, Viņš tika ievainots, spīdzināts, nonāvēts – viņu skāra viss, ko vien varam iedomāties, taču tam nebija panākumu. Viņš zināja: „Dievs mani atpestīs. Dievs parūpēsies par to, lai Es varētu atgriezties atpakaļ pie Viņa.” Jēzum bija šī uzticēšanās Dievam. Protams, Viņš baidījās no ciešanām, Viņam bija bail no nāves. To mēs varam lasīt evaņģēlijos. Jēzus negāja nāvē bezrūpīgi, Viņš to neuzņēma tik viegli, lai teiktu; „Ak, nav jau tik slikti. Skaidrs, ka man ir jāiet tam cauri, bet ...” Nē, nē, Viņam bija bail no sūpēm, Viņš baidījās no nāves. Viņš bija Cilvēks, patiess Cilvēks, kā tu un es. Bet Viņam bija atziņa: „Dievs atpestīs mani. Es palikšu Viņam uzticams, un to apliecina mana atziņa: Es atgriezīšos mana Tēva valstībā.”

Viņš nebija pamests likteņa varā attiecībā uz valdošajiem apstākļiem un ciešanām. Līdz pašām beigām Viņš bija Kungs pār savu likteni. Kristus grib darīt mūs tik brīvus, cik brīvs bija Viņš. Arī mēs esam pakļauti kārdinājumiem, ciešanām un ļaunā uzbrukumiem. Mēs esam upuri ļaunajam, kas mums ir visapkārt, mums ir jāsaskaras ar Kristus ienaidnieku, ar visiem viņa mēģinājumiem nošķirt mūs no Dieva. Bet mums ir atziņa: „Ja es palikšu uzticams, mans Dievs ievēdīs mani Savā valstībā un mani atpestīs.”

Ja es palikšu uzticams, tad zinu, kurp aizvedīs mani šis ceļš.

Neviens nevar būt stiprāks par Viņu. Kaut arī mums šie kārdinājumi derdzas, kaut arī mēs baidāmies no ciešanām un nāves, mums tomēr tiek aiztaupīta nedrošība, jo mums ir atziņa: „Ja es palikšu uzticams, tad zinu, kurp mani vedīs šis ceļš. Es iešu pa to līdz manam mērķim.” Šī atziņa sniedz mums neticamu palāvību. Visiem rodas daudz rūpju un jautājumu: „Kas būs ar mums? Kas būs pēc desmit gadiem? Kurp lai mēs ejam?” Es tad varu teikt: „Es zinu, kurp es eju, - uz Dieva valstību.” Protams, es varu saslimt, varbūt pat man būs jānomirst, kas, protams, netiek nevienam, tas ir briesmīgi; par to mēs nediskutējam, bet, neskatoties uz to visu, es zinu, kurp es eju.

Jēzus Kristus bija pilnīgi brīvs Cilvēks arī attiecībā ar savu tuvāko. Viņš pierādīja absolūti neticamu brīvību. Viņam vispār nerūpēja tas, ko par viņu saka vairums cilvēku. Arī tradīcijas nevarēja paņemt Viņu savā varā. Viņš ticēja tikai vienam: cilvēki, kā viņus redz Dievs, ir Dieva milētas dvēseles - dvēseles, kuras Dievs vēlas izglābt. Viņš bija pilnīgi brīvs attiecībā pret sievietēm; tajā laikā tā bija revolucionāra izturēšanās. Jā, Rabim jeb Meistaram bija arī mācekles, kas tam laikam bija pavisam neierasti. Sievietes kā mācekles jūdu pasaulē bija neiedomājama lieta. Jēzu pat finansiāli atbalstīja bagātas sievietes. Viņš runāja ar viņām

pilnīgi brīvi – tas arī bija kas jauns un neierasts, ko mēs šodien pietiekami nenovērtējam. Tas bija revolucionāri. Viņš augšāmcelās, un pirmās, kam Viņš parādījās, bija sievietes. Arī šajā skatījumā Viņš bija pilnīgi brīvs. Tāpat pilnīgi brīvs Viņš bija arī attieksmē pret bērniem. Bērni toreiz tika uzskatīti par nesvarīgiem un atstāti novārtā. Bet Viņš visās situācijās ļāva tiem nākt pie Sevis. Viņa nostāja pret svešiniekiem bija brīva: Viņš rūpējās par kādu grieķu sievieti, par samarieti, par romiešu virsnieku. Viņam bija vienalga, ko domāja vai sacīja citi; Viņš redzēja šīs dvēseles, ko vajag glābt. Viņš bija pilnīgi brīvs arī attiecībā pret grēciniekiem. Viņš ignorēja citu viedokļus. Galvenais Viņam bija dvēseles, kuras Dievs vēlējas glābt; šeit mēs varam atcerēties par Čaķeju. Jēzum nerūpēja tas, ko citi plāpāja; Viņš redzēja savu tuvāko ar Dieva acīm. Kristus vēlas darīt mūs tik brīvus, cik Viņš pats bija brīvs. Viņš māca mūs milēt tā, kā Viņš pats milēja.

Jēzus Kristus bija brīvs Cilvēks, Viņam bija pilnīga uzticēšanās Dievam, un Viņš zināja: „Mans Tēvs dos man visu. Kas Viņam pieder, pieder arī man.” Viņš apzinājās šo bagātību un, tai sekojot, bija absolūti brīvs. Viņš zināja pavisam tieši: „Ja kāds man darīs pāri, mani neradīsies doma atiebties vai ļaunumam atbildēt ar ļaunu.” Viņš bija laimīgs par to, ko Viņa Tēvs jau bija devis Viņam un ko Tēvs vēl Viņam dos. Tādējādi Viņš zināja: „Atriebība vainīgajam un tā sodīšana man neko labu nenesīs.” Tā kā Viņam piederēja šī bagātība, Viņš vienmēr bija gatavs piedot – pat tiem, kuri sita Viņu krustā: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.” Viņam bija šī brīvība, jo Viņš zināja: „Tēvs dos man

visu; vai kāds tiks sodīts vai ne – tas man neko nenozīmē. Man pieder viss.” Viņš bija brīvs piedot. Tāpēc vēlreiz atgādinu – Kristus vēlas arī mūs darīt brīvus.

Pagājušajā gadā mūsu devīze bija: „Bagāts Kristū.” Šo devīzi mēs neesam aizmirsuši un paturam savās sirdīs. Un, ja mēs patiesi apzināties, kādu bagātību mums dāvā Dievs, tad Viņš var mūs atbrīvot arī no atriebības domām. Cilvēkus dažkārt pārņem nenoslāpējama tieksme pēc atriebības, vēloties kādu sodīt, vēloties, lai Dievs viņu iznīcina, lai tas ciestu, lai tas tiktu sodīts... Dažkārt šīs slāpes pēc atriebības ir nerimstošas, un neatkarīgi no tā, kas notiek, cilvēks nekad nav pilnīgi apmierināts, līdz beigās pamana, ka tie, kuri kliež pēc atriebības, ir kļuvuši par vergiem šim garam. Šie ļaudis vairs neatrod mieru. Tas, ka vainīgais tiek sodīts atbilstoši valstī pastāvošajiem likumiem, ir cita lieta. Tas attiecas uz dzīvi sabiedrībā; tā ir pilnīgi normāla attieksme. Bet mēs runājam par attiecībām ar Dievu. Ja mēs nelūdzam Dievu, lai Viņš soda vainīgo un to izslēdz no pestīšanas, tad mēs esam gatavi viņam piedot, jo neko nedod tas, ja kādam dara ļaunu un ļaunumam atbild ar ļaunumu, pēc tam pamanot: „Atriebības kāre laupa manu mieru un iekšējo skaidrību. Bet, ja es piedodu, tad esmu patiesi brīvs.” Kristus vēlas mūs darīt tik brīvus, cik Viņš pats bija brīvs. Tu esi tik bagāts Kristū, ka tu vari atļauties šo greznību. Neķlūsti par atriebības gara vergu. Kristus palāvās uz Dievu: „Dievs dāvā man visu, kas ir vajadzīgs.”

Viņš bija brīvs no visām bailēm un nedrošības. Viņš bija pilnīgi brīvs, lai kalpotu Dievam un savam tuvākajam.

Viņš bija brīvs kalpošanai. Viņš nerēķināja, ko varētu iegūt, ja darīs šo vai to. „Ja es to darišu viņa labā, ko es par to saņemšu pretī? Ja es steigšos kādam palīgā, ko viņš tad darīs manā labā? Kādas priekšrocības es varētu iegūt, kādu labumu es no tā varētu saņemt?” Nē, Viņš bija pilnīgi brīvs no tā visa: „Es kalpoju, jo Es vēlos kalpot,” - jo Viņam nebija bail kalpot citiem. Viņš paļāvās uz Dievu. „Dievs dāvā man visu, kas ir nepieciešams. Es varu kalpot, nebaidoties no tā, ka varu kaut ko zaudēt.” Tā ir nākamā brīvība, kuru Kristus vēlas mums dod. Ja mēs paļaujamies uz Dievu, Viņš dos mums visu, kas mums patiesi ir vajadzīgs: „Tev pietiek no manas žēlastības.” Un tā es esmu pilnīgi brīvs kalpošanai. Man vairs nav baiļu par sevi, man nav vairs jārēķina, kādas priekšrocības es iegūšu, ja es kaut ko Dieva un sava tuvākā labā darišu, vai man tad būs kāds labums no tā – tas, kurš tā rēķina, ir pats sev vergs. Bet tas, kurš paļaujas uz Dievu, apzinās savu bagātību un ir pilnīgi brīvs kalpošanai.

Un nobeigumā vēl viens punkts: evaņģēlijos ir rakstīts, ka Jēzus runāja atklāti un brīvi. Vēlreiz: Viņš nerūpējās par to, kā pārējie uz Viņa teikto reaģēs. Viņš bija nācis, lai pasludinātu evaņģēliju, sava Tēva gribu, vai tas cilvēkiem bija ērti vai ne. Viņš teica: „Šīs lietas ir tā un ne citādi!” Tas, protams, atnesa Viņam daudz nepatīkšanu, jo ļaudis nebija vienprātīgi. Un farizeji tik tiešām ļoti saērcinājās. Bet Jēzus par to neuztraucās. „Tā ir patiesība,” Viņš teica, „tā ir mana Tēva griba.” Arī šajā skatījumā Jēzus grib mūs darīt brīvus.

Mēs šodien esam šeit, Šveicē, un vēl svarīgāk ir tas, ka esam Šveices „franču daļā”, kur lietas norisinās pavisam mierīgā garā. Visi cilvēki ir mīļi un draudzīgi... Taču, neskatoties uz to, vienmēr jāatceras, ka mūsdienās katram ir tiesības izteikt savu viedokli. Atklātībā var nonākt neiedomājamas idejas, - un es tagad teikšu pavisam diplomātiski - apšaubāmi uzskati un lielas plānprātības, kad saka: „Jā, tā ir īsta brīvība; katram ir tiesības izteikties.” Es šādu uzskatu respektēju. Bet tad arī jārespektē tas, ko mēs kā kristieši sakām, ko mēs domājam, ka mēs sludinām savu saistību ar kristīgajām vērtībām, kuras arī tad citiem ir jārespektē. Šveicē ar to droši vien nav problēmu, bet citās zemēs tā kļūst par problēmu. Jēzus saka to, ko domā, bet, ja kāds kristietis teiktu: „Stop, pagaidi! Tuvākā mīlestība, piedošana, godīgums, darbs - tas viss taču ir ļoti svarīgs,” - tad viņš var priecāties, ja par to nesaņem agresīvu pretreakciju. Tas tā nedrīkstētu būt! Arī šeit Kristus vēlas mūs iedrošināt un darīt brīvus, kad Viņš saka: „Sludini savu mērķi. Es nelūdzu tev, lai tu pievērstu visu pasauli Dievam, taču evaņģēlija balsij ir jābūt dzirdamai visur.” Kādam taču būtu jāsaka: „Nē, tā tas nevar turpināties, tā nevar runāt. Es neesmu ar to vienprātīgs; tā nevar rīkoties. Šis viedoklis nav savienojams ar evaņģēliju. Es mīlu Jēzu un sekoju Viņam. Un es lūdzu jūs, lai tiktu respektēta mana ticība.” Mans nodoms nav kļūt par politisku vadoni vai darīt revolucionāras lietas, bet atvainojiet mani, ja es to tā tieši saku - kā Jaunapustuliskās baznīcas pārstāvis es domāju, ka drīkstu teikt to, ko mēs gaidām no šīs pasaules, ka tai ir jārespektē mūsu ticība un

pārliecība. Katra cilvēka brīvība eksistē tikai tad, ja visi ir vienlīdz brīvi. Darīsim arī turpmāk tā, lai evaņģēlija balss būtu dzirdama. Neļausim sev atņemt drosmi, nepadosimies bailēm, ka mēs, sekojot Kristum, varam zaudēt savu dzīvību vai šīs zemes mantu. Arī šeit Kristus vēlas darīt mūs brīvus. Nebīsimies, kad atklāti runāsim par mūsu saistību ar evaņģēliju un tā vērtībām.

Kristus bija brīvs. Caur ūdens kristību Viņš atbrīvoja mūs no mantotā grēka. Kristus grib darīt mūs brīvus tā, kā Viņš bija brīvs. Viņš vēlas dāvat mums žēlastību, atbrīvojot mūs no grēka nastas, kas ietekmē mūsu attiecības ar Dievu un kas izraisa neapmierinātību, īgnumu un skumjas. Kristus vēlas darīt mūs brīvus. Mēs nedrīkstam būt vergi mūsu iekšējam cilvēkam. Protams, mums ir cilvēciskās vēlmes, taču mēs vēlamies palikt tie, kas mēs jau esam. Mēs esam Dieva bērni, mēs esam sevi ielikuši Jēzus rokās, mēs esam apņēmušies sekot Viņam, un nekādā gadījumā mēs nevēlamies sevi noliegt. Neatkarīgi no tā, kas vēl nāks mums pretī, viss pārējais ir otršķirīgs. Mēs esam izšķīrušies par šo: mēs vēlamies ieiet Dieva valstībā. Kristus vēlas mums dot brīvību, lai mēs paliktu noteicēji pār mūsu likteni. Ne nāve, ne ciešanas, ne grūtības, ne kārdinājumi nevarēs mums likt šķēršļus mūsu mērķa sasniegšanai. Ja mēs turēsimies pie Kristus rokas, tad nekas nevarēs mūs atturēt no ticības mērķa sasniegšanas. Kristus grib darīt mūs brīvus, tāpēc mēs vairs neesam naivi vai vāji cilvēki, bet gan esam kļuvuši stipri un spējīgi mīlēt savu tuvāko, jo mēs zinām: „Dievs vēlas arī viņu glābt. Es respektēju savu tuvāko. Viņš arī ir cilvēks, dvēsele, kuru Dievs grib glābt. Jēzus arī par viņu ir miris pie krusta.” Kristus vēlas darīt mūs brīvus mūsu saskarsmē ar līdzcilvēkiem, Viņš vēlas darīt mūs brīvus mūsu kalpošanas veidā. Mēs esam brīvi, mēs varam kalpot bez aprēķina. Mēs esam brīvi piedot, jo mēs zinām, ka atreibība un otra sodīšana nekādā veidā nesniegs mums apmierinājumu. Tas tikai liks šķēršļus ceļā uz apsolīto mērķi. Mēs vēlamies piedot, mēs to darām atklāti un brīvi, jo mēs esam Jēzus Kristus sekotāji. Ar Kristu mēs varam kļūt pilnīgi brīvi.

No pirmapustuļa dievkalpojuma

PAMATDOMAS

Jēzus Kristus dara mūs brīvus, kad atbrīvo mūs no vainas un grēka kalpības, kad Viņš dara mūs spējīgus bez noteikumiem mīlēt un darīt labu, kad Viņš dod mums iespēju pieņemt Kunga gribu un caur to ved mūs uz savu godību.

VASARSVĒTKU BRĪNUMS

APUSTUĻU DARBI 2, 1–47

Piecdesmit dienas pēc Lieldienām, Vasarsvētkos, apustuļi kopā ar sievietēm un vīriešiem, kuri bija sekojuši Jēzum, sapulcējās kādā Jeruzalemes namā. Tie gaidīja, ka nāks Svētā Gara spēks pār tiem, kā to bija viņiem teicis pats Jēzus.

Pēkšņi no debesīm nāca rūkoņa, it kā stiprs vējš pūstu, un piepildīja visu namu. Uguns mēles sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem, un mācekļi tika piepildīti ar Svēto Garu. Tie sāka runāt citās mēlēs jeb valodās, kā Gars tiem deva izrunāt, un stāstīja par Dieva lielajiem darbiem. Šajā laikā pilsētā bija sapulcējušies svētceļnieki no Mezopotāmijas, Āzijas, Ēģiptes, Lībijas un Romas. Tie bija atceļojuši, lai nestu upuri Jeruzalemes tempļī. Daudzi svētceļnieki atnāca līdz namam, kur mācekļi, Svētā Gara pilni, runāja uz tiem. Turklāt viņi konstatēja kaut ko savādu: katrs dzirdēja šo vēsti

savā dzimtajā valodā.

Klausītāji jautāja cits citam: „Kā kaut kas tāds ir iespējams? Šie vīri taču ir nākuši no Galilejas. Kā viņi pēkšņi varēja runāt citās valodās?”

Kādi uzskatīja, ka mācekļi varbūt ir iedzēruši. Bet tad Pēteris sāka runāt. Viņš teica: „Te neviens nav piedzēries. Šodien ir noticis liels brīnums. Dievs ir izlējis savu Svēto Garu, kā tas caur praviešiem ticis sludināts.” Tad viņš stāstīja par Jēzu, kā Viņš tika sistis krustā un no nāves augšāmcēlies. Šis sprediķis dziļi skāra cilvēku sirdis.

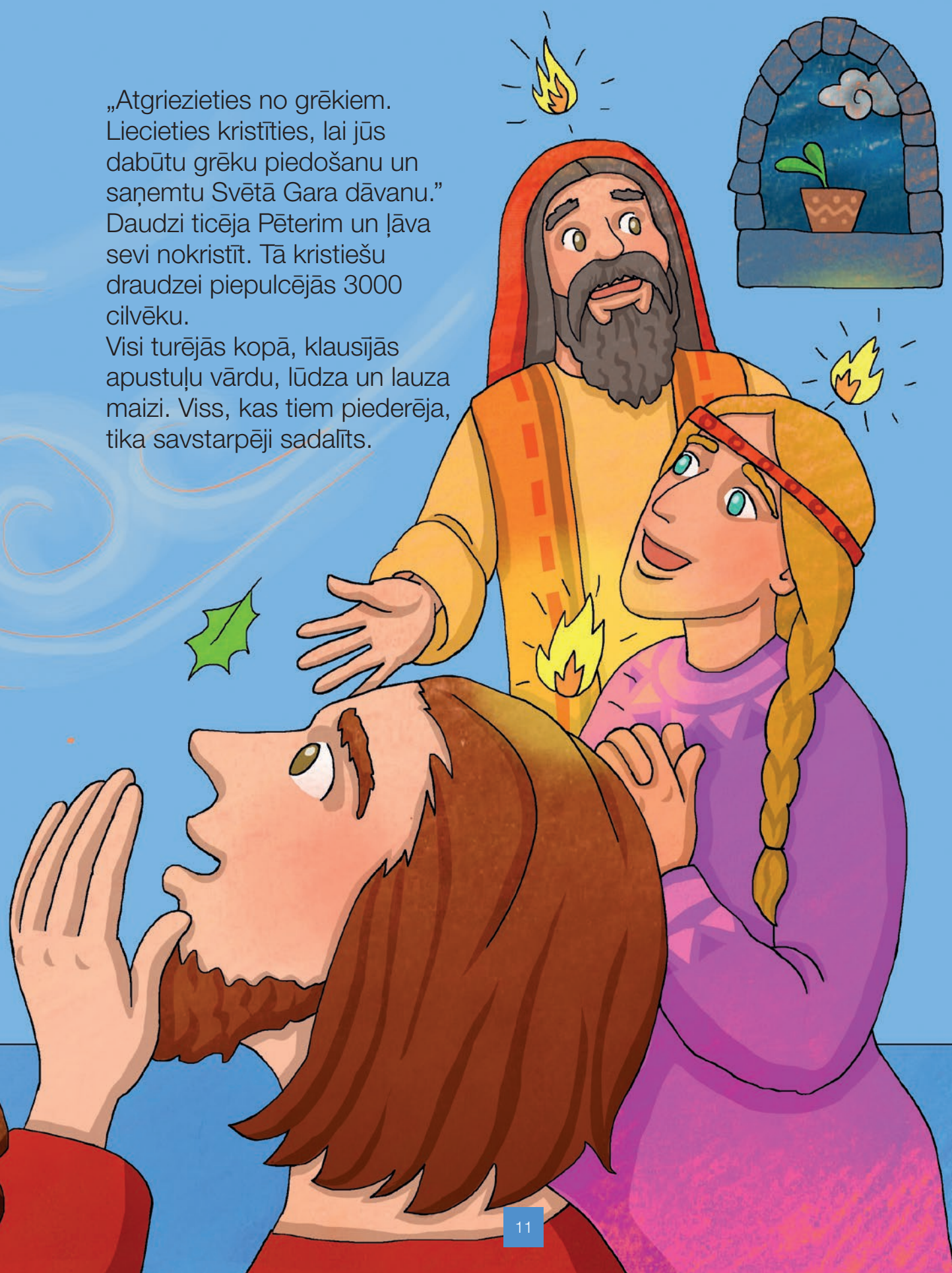
Tie jautāja apustulim: „Ko ļai mēs darām?”

Pēteris tiem atbildēja:

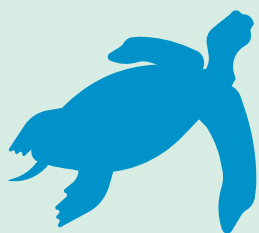
„Atgriezieties no grēkiem. Liecieties kristīties, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.” Daudzi ticēja Pēterim un ļāva sevi nokristīt. Tā kristiešu draudzei piepulcējās 3000 cilvēku.

Visi turējās kopā, klausījās apustuļu vārdu, lūdza un lauza maizi. Viss, kas tiem piederēja, tika savstarpēji sadalīts.

PIE SOFIJAS NUMEĀ (JAUNKALEDONIJA)

Labdien, mani mīļie draugi, mans vārds ir Sofija, man ir deviņi gadi, un es dzīvoju Numeā, kas ir Jankaledonijas galvaspilsēta. Ja jūs izraktu tuneli cauri zemeslodei, jūs nokļūtu tieši manā dārzā.

Jaunkaledonija atrodas Klusajā okeānā blakus Austrālijai. Šo salu 18. gadsimtā atklāja angļu jūrasbraucējs Džeimss Kuks. Jaunkaledonijā ir viena no lielākajām lagūnām pasaulē, kopš 2008. gada tā atrodas UNESCO dabas mantojuma sarakstā. Šīs lagūnas daudzveidīgā dzīvnieku un augu pasaule ir ļoti neparasta. Piemēram, te ir delfini, tūkstošiem dažādu krāsainu zivju, bruņurupuču un daudzu citu dzīvnieku. Viens no tiem ir Nautils, dzīvais fosilais gliemezis. Šī suga eksistēja

jau daudz senāk nekā dinozauri, apmēram pirms 400 miljoniem gadu.

Pirmīt es stāstīju jums par savu dārzu, taču patiesībā tas ir manu vecvecāku dārzs.

Viņi rūpējas arī par mani, jo manai mammai neklājas labi un viņa pašlaik nevar rūpēties par mani. Manas vecmāmiņas vārds ir Vette, mans vectēvs ir Eugēnijs. Viņš ir jau pensionēts priesteris. Man ir arī vecākā māsa Koēlija un brālis Žans Luka, kurš tika nosaukts par godu mūsu pirmapustulim. Viņi nedzīvo pie mums, bet gan kādā aprūpes ģimenē.

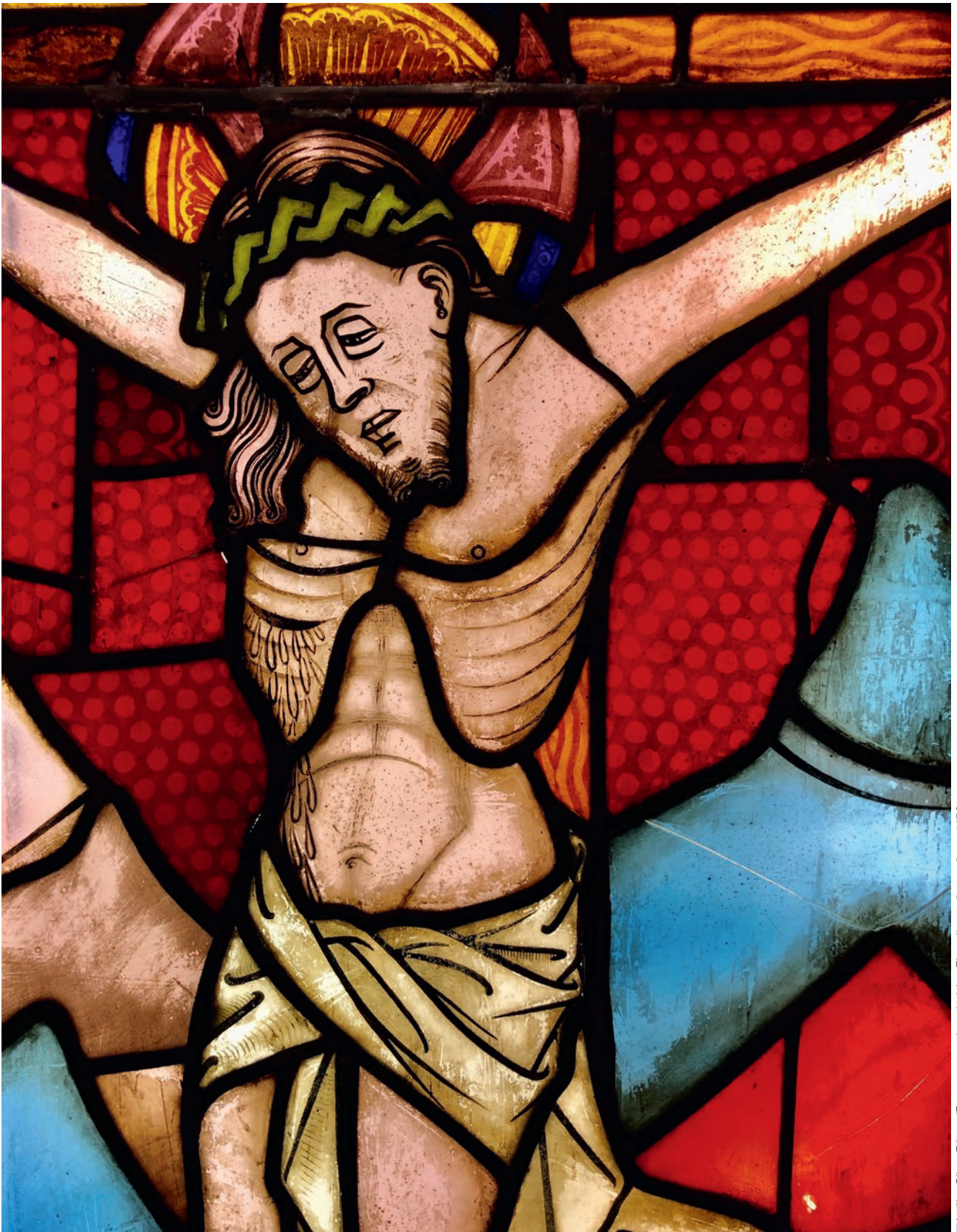
Kad jūs nokļūsiet manu vecvecāku dārzā, es jums parādīšu lielu augli, kas aug šeit, tā ir granadilla jeb saldā pasiflora. Tas var izaugt līdz 30 centimetriem liels, 15 centimetru biezs un svērt vienu kilogramu. Tas pieder pie pasifloras augļu dzimtas un vislabāk garšo augļu salātos.

Mēs dzīvojam Seintmihelē, kas ir Numeas priekšpilsēta, mums svētdienās ir pusstundu jāiet ātrā solī, lai laikus nokļūtu baznīcā.

Nesen mūs apmeklēja apriņķa apustulis Rainers Štorks. Viņu pavadīja mūsu apustulis Jeannot Leibfried. Mēs sagatavojām dziesmu, lai ar to abus sagaidītu. Kad mēs dziedājām, mana sirds klauvēja ātri un stipri. Mēs abiem apustuļiem aplikām ap kaklu puķu vainagus, jo tāda ir mūsu ciemiņu uzņemšanas tradīcija. Pēc dievkalpojuma es varēju nofotografēties kopā ar mūsu apriņķa apustuli, un šo foto es tagad glabāju kā lielāko dārgumu!

Attēls: Oliver Rütten/Fragments no kora lodzīņa Ziemeļhesenē, apmēram 1470

Jēzus Kristus upura nozīme

Kāda ir Jēzus upurnāves nozīme? Kāpēc Jēzum Kristus bija jācieš un jāmirst? Atbildi mums sniedz pirmāpustulis Žans Luka Šneiders.

Jēzus Kristus upuris, tas ir, Jēzus nāve, ir būtiska ticības, dzīves un kristīgās sludināšanas sastāvdaļa. Katehismā par to ir teikts: „Evanģēlija pamatā ir Jēzus Kristus, kurš caur savu krusta nāvi un augšāmcēlšanos ir radījis mūžīgo pestīšanu. Kristus krusts kļūst par Dieva rīcības samierināšanas ar grēcīgo cilvēku iemiesojumu.

Apustuļa Pāvila vārdi 1. Korintiešiem 1, 18 parāda spriedzi izpratnē par nāvi pie krusta: „Jo krusta vārds ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.” Nāve pie krusta toreiz tika uzskatīta par sakāvi, briesmīgām beigām un no cilvēku sabiedrības izslēgta cilvēka galu. Taču šeit dievišķajā gudrībā uztvertā sakāve tik tiešām bija uzvara, kas nodibināja neaptverama lieluma pestīšanas darbu. Augšāmcēlšanā Dievs kā uzvarētāju apstiprināja krustā sīsto Kristu (Apustuļu darbi 2, 36); Viņā vienīgajā dota mūžīgā pestīšana.” (Jaunāpustuliskās baznīcas Katehisms (JBK) 3.4.9.9)

Jēzus ar savu nāvi Golgātā nodibina jaunu derību, kurā varēja uzņemt jūdus un pagānus caur ūdens kristību. Caur Kristus upuri ir nodibināta pestīšana, kas domāta cilvēkiem, lai atbrīvotu tos no attālināšanās no Dieva. „Caur Kristus upuri ir izveidoti jauni pamati cilvēka attiecībām ar Dievu. Upura nopelns ir iespēja atbrīvoties no grēka un līdz ar to atcelt ilgstošo nošķirtību no Dieva: (...) kas ir bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns. Bet tas viss nāk no Dieva, kas mūs ir salīdzinājis ar sevi caur Kristu un ir devis salīdzināšanas amatu. Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar sevi, tiem viņu grēkus nepielīdzinādams, un ir mūsu starpā licis salīdzināšanas vārdu. (2. Korintiešiem 5, 17–19)” (JBK 4.4.2)

Jēzus upurnāve un ticība

Par patieso Jēzus nāves nozīmi Pāvils runā saistībā ar spriedumiem par ticību un darbiem, evaņģēliju un

bauslību. Pāvils uzsver ticības nozīmīgumu Jēzum Kristus, lai saņemtu taisnību no Dieva. Taisnība nozīmē pieredzēt Dieva tuvumu un Viņa pestīšanu.

Apustulis raksta: „Jo viņu [Jēzu] Dievs tiem, kas tic, nolīcis par grēka izpircēju viņa asinīs, tā parādīdams savu taisnību; jo viņš piedod visus agrāk, dievišķās pacietības laikā, nodarītos grēkus, lai tagadējā laikmetā parādītu savu taisnību, pats taisns būdams un attaisnodams tos, kas tic Jēzum.” (Romiešiem 3, 25.26) Tas, ka Jēzus nāvei ir šī raksturīgā iezīme, ir aptverams tikai ticībā un var tikai ticībā tikt uzņemts. Cilvēkam kā bauslības pārkāpējam nav iespējams pārvarēt grēku vai arī to deldēt. Te par grēcinieku iestājas Jēzus Kristus, kļūstot par grēcinieka aizstājēju un mirstot, kaut arī mirt vajadzētu pašam grēcīgajam cilvēkam.

Ticība ir atslēga sapratnei un būtisks elements Kristus upura pieņemšanai, jo arī sakramenti un grēku piedošana var atvērties visā savā iedarbības spēkā tikai caur ticību.

Jēzus upuris un svētā ūdens kristība

Sakarība starp Jēzus krusta nāvi un ūdens kristību ir akcentēta Romiešiem 6, 3–7. Apustulis Pāvils runā par to, ka kristāmais tiek iegremdēts Jēzus nāvē. Kristietis caur svētās ūdens kristības sakramentu ir cieši saistīts ar Jēzus nāvi. Pāvils raksta: „Jeb vai jums nav zināms, ka mēs visi, kas Jēzus Kristus vārdā esam kristīti, esam iegremdēti viņa nāvē? (...) Jo mēs saprotam, ka mūsu vecais cilvēks ticis līdz krustā sists, lai tiktu iznīcināta grēkam pakļautā miesa un lai mēs vairs nekalpotu grēkam. Jo, kas nomiris, tas ir vaļā kļuvis no grēka.” (2.6.7.)

Katehismā tiek atklāta arī kopsakarība starp svēto ūdens kristību un Jēzus upurnāvi saistībā ar vēstulē Romiešiem 6, 3-8 teikto: kristītam ar ūdeni ir daļa pie Jēzus Kristus nāves un tā jaunās dzīves. Viņš tādejādi parāda - skatoties uz to

garīgi -, kas ir noticis ar Jēzus Kristu. Kā Kristus ir miris pie krusta par cilvēku grēkiem, tā arī cilvēkā ir „jāmirst grēkam”, atsakoties savā sirdī no tā. Kristība ievieš ticīgo Kristus atpestīšanu, jo Kristus nāve Golgātā kļūst arī par kristāmā cilvēka „nāvi”: tas nozīmē dzīves beigas, esot tālu no Dieva, un jaunas dzīves Kristū sākumu. Kristība dod spēku, lai varētu cīnīties ar grēku (Romiešiem 6, 3–8; Kolosiešiem 2, 12.13) Kristība ir „Kristus pietuvināšana sev”. Tas ir pirmais solis ceļā uz iekšējā cilvēka atjaunošanos. „Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus vārdā, esat tērpušies Kristū.” (Galatiešiem 3, 27) Šī aina simbolizē vecā cilvēka rīcības nolikšanu un „ietērpšanos” jaunajā cilvēkā, kam ir Kristus tikumu pamats. Tāpat tiek atklāts, ko nozīmē jēdziens „grēku nožēla”: atgriezies no vecās būtības un vērsties pie Kunga.

Te tiek runāts par to, lai dzīvotu pēc Dieva gribas. Kristītais apsola savu dzīvi pakārtot Kristus vadībai (JBK 8.1.6). Apustuļi – un tas ir viņu būtiskākais uzdevums – sludina krustā sisto Kristu, tas ir, vārdu pie krusta. Viņi vērs uzmanību uz pestīšanas pie krusta nozīmi un aicina: „Ļaujiet jūs samierināt ar Dievu!”

Jēzus upurnāve un svētais vakarēdiens

Attiecībā uz kopsakarību starp vakarēdienu un Jēzus upurnāvi Katehismā ir teikts: „Svētais vakarēdiens ir piemiņa, kur vispirms tiek pieminēta Jēzus Kristus nāve kā vienreizējs un uz visiem laikiem spēkā esošs notikums. Šī notikuma piemiņa ir ļoti svarīga, jo tā tiek akcentēts - Jēzus Kristus ir patiess Cilvēks, kas izcieta patiesu nāvi.” (JBK 8.2.8)

Svētais vakarēdiens ir Jēzus nāves piemiņa un tās nemitīga sludināšana, par ko runā apustulis Pāvils vēstulē Korintiešiem: „Cikkārt jūs no šīs maizes ēdat un no šī kausa dzerat, pasludiniet tā Kunga nāvi, iekams viņš nāk.” (1. Korintiešiem 11, 26) Jēzus upura piemiņa un pasludināšana notiek visur, kur tiek svinēts vakarēdiens, tā saglabājot tā nozīmi kā piemiņas vakarēdienam.

Jēzus upurnāve un grēku piedošana

Jēzus upurnāve iegūst pavisam jaunu, Dieva piešķirtu statusu, kas pienācīgi izpaužas tad, kad grēku pasludināšana

dievkalpojumā un Kristus upuris kalpo atpazīšanai. Kristus upuris ir pamats tam, ka grēku piedošanas pasludināšana un tās īstenošanās var notikt, taču grēku piedošana ir viena svarīga lieta - šī upura iedarbība.

Katehismā ir skaidri pateikts, ka grēku piedošana un Kristus upuris atrodas savstarpējā sakarībā: „Kristus pilnīgais upuris atcēla Vecās Derības upurkalpošanu. Jēzus Kristus dzīvoja bez grēka. Caur savu upuri, savas dzīvības brīvprātīgo atdošanu (Jāņa 10, 17.18) Viņš sadragāja sātana varu un uzvarēja sātanu un viņa darbus, proti, grēku un nāvi (2. Korintiešiem 5, 21). Kopš tā laika ir iespējama grēku piedošana deldēšanas nozīmē (Ebrejiem 10, 18), kā arī kļuvusi iespējama atpestīšana no grēka un nāves (Romiešiem 3, 24) (JBK 12.1.8.3).”

Jēzus Kristus ar savu nāvi panāca grēku piedošanu tiem, kuri Viņam pieder. Tieši pieriedzams tas kļūst caur iedzimtā grēka nomazgāšanu svētajā ūdens kristībā. Te ir tas grēks, kas mūs šķir no Dieva, bet, to nomazgājot, mēs atgriezamies pie Dieva. Par to arī teikts mūsu Katehismā: „Pamata atbrīvošana no grēka kundzības notiek svētajā ūdens kristībā, kurā tiek nomazgāts iedzimtais grēks.” (JBK 2.4.3) Uz to norāda arī Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums, kur ir teikts: „Mēs ticam, ka kristība ir grēku piedošana.”

Tādēļ apustuļi saņēma augšāmcelušā Kunga uzdevumu sludināt grēku piedošanu (Jāņa 20, 23). Šis uzdevums, kuru veic apustuļi, kalpo tam, lai atbrīvotu nožēlot gatavu grēcinieku no grēka nastas, kuru tas ir uzlicis sev ar ļaunām domām un darbiem. Katehismā ir teikts: „Grēku piedošana ir jāpasludina. Arī Jēzus izrunāja grēku piedošanas vārdus atsevišķiem cilvēkiem (tai skaitā Lūkas 7, 48).

Grēku piedošana notiek pie vārdu izrunāšanas, ko veic pilnvarotie amatnesēji Jēzus Kristus vārdā. Tas tiek pasludināts dievkalpojumā visai draudzei vienlaikus. Taču tas iedarbojas tikai tiem, kuri to ticībā uzņem un izpilda nepieciešamos nosacījumus. Pilnvara pasludināt grēku piedošanu Jēzus vārdā ir samierināšanās amatam, tas ir, apustuļa amatam (Jāņa 20, 23).” (JBK 12.1.8.7)

Katehisms skaidri norāda arī uz to, ka dievkalpojumā izrunātā grēku piedošana nenotiek automātiski: „Pilnvarā pasludinātā grēku piedošana Jēzus vārdā, ko uzņem ticībā,

deldē grēku.” (JBK 12.1.8.8) Grēku piedošana „pirms vakarēdiena elementu iesvētīšanas [kalpo] arī tam, lai būtu iespējama cienīga svētā vakarēdiena baudīšana” (JBK 8.2.14). Caur pasludināšanu un ticībā uzņemto grēku piedošānu ticīgais saprot, ka Dieva žēlastība un žēlsirdība pavada viņu dzīvē. Dievs vērsas pie grēcinieka un atkal no jauna atbrīvo to no vainas.

Attāls: Marcel Felde

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice

Izdevniecība: Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg, Vācija

Izdevējs: Peter Johanning

Apustuļu Lucas Carlson Supok (1977) un Patrick Elly Silabe (1985) iecelšana

Apustuļu Curdwell Mukwati (1961) un Collins Chazilwa Luhanga (1980) iecelšana

Izmaiņas apustuļu lokā

Šajā salīdzinoši mierīgajā 2019. gada otrajā pusgadā bija maz iecelšanas un pavadīšanas pelnītā atpūtā no apustuļu loka un pavisam pasaulē aktīvi darbojās 349 apustuļi.

Diakona un priesteriskajā kalpošanā pavisam kopā darbojas 249 700 amatnesēji. Kopā ar apustuļiem tie visā pasaulē aprūpē 58 500 draudzes. Apustulātā aktīvi darbojas 325 apustuļi, 8 apriņķa apustuļa palīgi, 15 apriņķa apustuļi un viens pirmapustulis.

Iecelšana un pilnvarojumi

Sestdien, 2019. gada 6. jūlijā līdz šim esošais apriņķa vecākais Mukoka Jean Kabala (1977) saņēma apustuļa amatu. Pirmapustulis Žans Luka Šneiders šo darbību veica dievkalpojumā Inkisi draudzē (DR Kongo).

Apriņķa apustulis Kububa Soko (1969) stājās kalpošanā kā apriņķa apustuļa Charles S. Ndandula pēctecis. Svētdienas dievkalpojumā, kas notika 2019. gada 21. jūlijā, pirmapustulis Šneiders pilnvaroja līdz šim esošo apriņķa apustuļa palīgu par apriņķa apustuli Zambijas, Malavi un Zimbabves baznīcām. Apriņķa apustuļa palīgi

Robert Nsamba un Arnold Mhango atbalstīs jauno apriņķa apustuļi.

Tāpat baznīcas galva iecēla divus apustuļus no Papua-Jaungvinejas svētdienas dievkalpojumā, kas notika 2019. gada 22. septembrī Kristčērčā (Jaunzēlande): tie bija līdz šim esošie apriņķa vecākie Patrick Elly Silabe (1985) un Lucas Carlson Supok (1977). Viņi kļuva par apustuļa Zuhuke Hungito pēcteciem, kurš 2018. gada oktobrī kādā no braucieniem pie brāļiem un māsām nomira pēc sirds apstāšanās.

Dienvidvācijas apgabalā starptautiskās baznīcas vadītājs par apustuli iecēla bijušo apriņķa evaņģēlistu Andreas Mathias Sargant (1968). Šo darbību pirmapustulis veica 2019. gada 8. decembrī dievkalpojumā Fellbahā (Vācija). Apustulis Sargant kļuva par apustuļa Wolfgang Zenker pēcteci.

Aprīnča apustuļa Raul Montes de Oca pavadīšana atpūtā (Brazīlija)

2019. gada 13. decembrī apustuļa amatu saņēma Collins Chazilwa Luhanga (1980) Zambijas draudzēm un Curdwell Mukwati (1961) Botsvānai. Šo iecelšanu pirmapustulis veica Valvisa licī Namībijā.

Pavadīšana pelnītā atpūtā

2019. gada 6. jūlijā pirmapustulis Šneiders dievkalpojumā Inkisi (DR Kongo) pavadīja pelnītā atpūtā apustuli Innocent Kabuela (1954). Viņš nokalpoja 37 gadus kā amatnesējs DR Kongo dienvidaustrumu apgabala baznīcā, vienpadsmit gadus - kā apustulis.

Arī aprīnča apustulis Charles S. Ndandula (1953) devās pelnītā atpūtā. 2019. gada 21. jūlijā mūsu starptautiskās baznīcas vadītājs Lusakā (Zambija) noturēja dievkalpojumu, kur apustulis atvadījās no aktīvās kalpošanas. 35 garus gadus Charles S. Ndandula kalpoja kā amatnesējs, 14 gadus - kā aprīnča apustulis Zambijā, Malavi un Zimbabvē.

2019. gada 4. augustā pēc 47 gadu aktīvas darbības mūsu baznīcas vadītājs pavadīja pelnītā atpūtā aprīnča apustuli, kas atbildēja par Brazīliju un Bolīviju. Raúl Montes de Oca (1953) kalpoja gandrīz piecus gadu desmitus dažādos amatos, no tiem 16 gadus kā apustulis. Šajā pašā datumā abi aprīnča apustuļa apgabali Brazīlija un Argentīna apvienojās jaunā -Dienvidamerikas aprīnča apustuļa -apgabalā. Tā vadība ir uzticēta aprīnča apustulim Enrique Eduardo Minio.

2019. gada 20. oktobrī Mushi draudzē (DR Kongo) pirmapustuļa uzdevumā apustulis Kindangu Wingi pavadīja pelnītā atpūtā apustuli Jean-Baptiste Mater (1959). Vairāk nekā 20 gadus apustulis kalpoja Bandudu reģiona

ticības brāļiem un māsām.

2019. gada 8. decembrī Fellbahas (Vācija) draudzē tika pavadīti pelnītā atpūtā apustuļi Volker Kühnle (1953) un Wolfgang Zenker (1953). Daudzus gadus šie amatnesēji kalpoja Vācijā un dažādās Āfrikas valstīs.

Aizgājuši mūžībā

2019. gada 1. oktobrī smagā satiksmes negadījumā gāja bojā apustulis Capote Marcos Misselo (1970). Apustulis Misselo atstāja savu sievu Teresa Verónica Lino un 7 bērnus. Viņš bija aprīnča apustuļa palīga João Uanuque Misselo brālis. Apustulis Misselo kalpoja dažādos amatos, līdz 2008. gada novembrī tika iecelts apustuļa amatā kalpošanai Angolas apgabalā.

Aprīnča apustuļu apgabali

Jaunapustuliskā baznīca visā pasaulē ir sadalīta 15 aprīnča apustuļu apgabalos. Šos apgabalus vada aprīnča apustuļi. Par tiem atbild šādi apustuļi:

- Michael David Deppner (1961) – DR Kongo rietumi
- Michael Ehrich (1959) – Dienvidvācija
- Joseph Opemba Ekhuya (1969) – Austrumāfrika
- Edy Isnugroho (1963) – Dienvidāzija
- Leonard Richard Kolb (1956) – ASV
- Rüdiger Krause (1960) – Ziemeļu un Austrumvācija
- John Leslie Kriel (1956) – Āfrikas dienvidi
- Enrique Eduardo Minio (1960) – Dienvidamerika
- Wolfgang Nadolny (1956) – Berlīne-Brandenburga
- Peter Schulte (1963) – Rietumu Okeānija
- Kububa Soko (1969) – Zambija, Malavi, Zimbabve
- Rainer Storck (1958) – Rietumvācija
- Tshitshi Tshisekedi (1972) – DR Kongo dienvidaustrumit
- Mark Woll (1959) – Kanāda
- Mark Woll (1959) – Kanāda

Daļu aprīnča apustuļu atbalsta aprīnča apustuļu palīgi, kuri darbojas atsevišķās zemēs:

- David Devaraj (1959) – Indija
- Frank Stephan Dzur (1959) – Kanāda
- John William Fendt (1957) – ASV
- Arnold Ndakondwa Mhango (1957) – Malavi
- João Uanuque Misselo (1965) – Angola
- Mandla Patrick Mkhwanazi (1963) – Āfrikas dienvidi
- Robert Nsamba (1962) – Zambija
- John Sobottka (1956) – Kanāda

Apskats

02.04.2020	Biaka (Indonēzija)
05.04.2020	Manado (Indonēzija)
10.04.2020	Vilisava (Šveice)
12.04.2020	Halle (Vācija)
19.04.2020	Lunenburga (Vācija)
26.04.2020	Blumfonteina (Dienvidāfrika)
02.05.2020	Prāga (Čehija)
03.05.2020	Linca (Austrija)
10.05.2020	Kijeva (Ukraina)
24.05.2020	Osnabruka (Vācija)
31.05.2020	Buenosairesa (Argentīna)
13.06.2020	Lilongve (Malāvija)
14.06.2020	Harare (Zimbabve)
25.06.2020	Bonaire (Nīderlandes Antiļas)
28.06.2020	Paramaribo (Surinama)

New Apostolic Church
International

